

A NAPFÉNY GYERMEKEI

*„Lenyűgöző történet jelentős mondanivalóval.
Minden figyelmet megérdemel.”*
– John Grisham

*fine
selection*

C O R B A N   A D D I S O N

C O R B A N   A D D I S O N

A
NAPFÉNY
GYERMEKEI

A decorative flourish consisting of symmetrical, flowing lines that curve upwards and outwards, meeting at a central point where a small, dark teardrop shape hangs downwards.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2013

*A megszámlálhatatlan lélekért,
akik a szexkereskedelem áldozatául estek.
S azoknak a hősiességű férfiaknak és nőknek szerte a világon,
akik fáradhatatlanul küzdenek szabadulásukért.*

Telve vannak e földnek rejtkehelyei zsaroló tanyákkal.
ÁSZÁF ZSOLTÁRA (Károli Gáspár fordítása)

*Ha nem lelünk békére, annak oka,
hogy elfelejtettük, egymáshoz tartozunk.*

TERÉZ ANYA

ਈਝੌਂ ਰਏਝ

Első fejezet

A világok tengerpartján gyermekek játszanak.

RABINDRANATH TAGORE (Kopácsy Margit fordítása)

TAMIL NADU, INDIA

A hajnali fényben nyugodtnak tűnt a tenger azon a napon, amikor a lányok világa darabjaira hullott. Testvérek voltak – Ahalya, az idősebbik tizenhét, Sita, a fiatalabbik tizenöt éves volt. Mint annak idején édesanyjuk, ez a két fiatal lány is a tengerhez tartozott. Amikor édesapjuk, aki programozási menedzserként dolgozott, Delhiből a Coromandel-parton fekvő Chennaiba költözött a családjával, Ahalya és Sita úgy érezte, mintha hazatért volna. A tenger a barátjuk volt, a pelikánok, a sügerek és a magasra törő hullámok pedig a társaik. Sohasem gondolták, hogy a tenger valaha is ellenük fordulhat. Ám még fiatalok voltak, és nagyon keveset tudtak a szenvedésről.

Ahalya érezte, amint a föld megremeg a hajnali szürkületben. Sitára nézett, aki mellette aludt, és csodálkozott, hogy húga nem ébredt fel. A rengések erősek voltak, de olyan hamar elültek, hogy

később azt hitte, csupán álmodta az egészet. Senki nem mozgolódott odalent. Karácsony másnapja volt, vasárnap, és egész India aludt.

Ahalya magára húzta a takarót, beszívta húga hajának édes, szantálfa illatát, és a pávakék *salwar kameez*ről ábrándozott, amelyet apjától kapott, hogy aznap este a Mylapore-i konzervatóriumban viselje. December lévén a környék a Madras Zenefesztiváltól zengett. Apukájuktól a nyolcórai hegedűkoncertre kaptak jegyet, mert Sitával mindketten hegedűn játszottak.

A ház lassan ébredezni kezdett. Negyed nyolckor Jaya, aki már régóta a házvezetőnőjük volt, magára öltötte száriját, az ágya lábánál álló szekrényből elővett egy kis üveg mézskőport, és kiment az elülső verandára. Egy merevsörtés seprűvel kisöpörte a port az udvarra, majd a fehér porból pöttyöket formált a földön. A pöttyöket elegáns ívű vonalakkal kötötte össze, így rajzolva meg a jázminvirág jellegzetes, csillag formáját. Munkájával elégedetten összetette két kezét, és a sikeres nap érdekében elsuttogott egy imát Laksminak, a szerencse hindu istennőjének. Ezzel befejezve a *kolam* rituáléját, a konyhába ment, hogy elkészítse a reggelit.

Ahalya akkor ébredt fel ismét, amikor a fénysugarak már átsűrödtek a függönyökön. Sita, aki mindig is korán kelő volt, már majdnem végzett az öltözködéssel, fekete haja fényes és nedves volt a korai fürdéstől. Ahalya mosolyogva figyelte, amint a húga egy kis tükör előtt ülve sminkeli az arcát. Sita finom csontozatú lány volt, aki édesanyjuktól, Ambinitől örökölte elegáns vonásait és hatalmas, kifejező szemét. Korához képest vékony volt, a pubertás varázsa még nem emelte ki idomait. Éppen ezért sokat törődött a külsejével, hiába biztosította Ahalya és Ambini, hogy az idő meghozza az áhított változásokat.

Részben, hogy utolérje Sitát, és részben, hogy le ne kesse a reggelit, Ahalya gyorsan belebújt nadrágjába és felsőjébe, azaz a *churidaarba*, majd keresett egy hozzá illő kendőt. Felvette kar- és bokapereceit, és hogy az együttest teljessé tegye, felcsatolt egy nyakláncot is, homlokát pedig egy finoman díszített *bindivel* ékesítette.

– Kész vagy, drágám? – kérdezte Ahalya Sitától angolul. A Ghaiháztartásban szabály volt, hogy a lányok csak akkor beszélhetnek hindiül vagy tamilul, ha egy felnőtt szól hozzájuk a két nyelv egyikén. Mint minden más, indiai felső középosztálybeli családban, az ő szüleik is arról álmodtak, hogy a gyermekeik angol egyetemre fognak járni, és úgy gondolták, hogy az erős angoltudás erre a legnagyobb biztosíték. Az egyházi iskola, ahová jártak, mindhárom nyelvet tanította: az angolt, a hindit – amely a nemzeti nyelv volt – és a tamilt – amely Tamil Nadu ősi nyelve volt –, de az apácák legszívesebben az angolt használták, és a lányok nem akartak kilógni a sorból.

– Igen – felelte Sita, és egy utolsó, sóvárgó pillantást vetett a tükörre. – Azt hiszem.

– Ó, Sita – fedtte meg Ahalya –, ha így ráncolod a szemöldököd, Vikram Pillai észre sem fog venni.

A megjegyzés megtette a hatását. Sita arca felderült az esti program hallatán. Pillai volt a kedvenc hegedűművésze.

– Szerinted fogunk találkozni vele? – kérdezte Sita. – A koncert után mindig olyan hosszú a sor.

– Kérdezd meg Babát! – válaszolta Ahalya, miközben a meglepetésre gondolt, amelyet apukájával terveztek ki Sitának, és eddig sikertelen titokban tartani. – Az ő kapcsolataival bármi lehetséges.

– Reggelinél megkérdezem – mondta Sita, majd kisietett az ajtón, és le a lépcsőn.

Magában kuncogva Ahalya követte hűgát a nappaliba. A lányok elmondták együtt a *pujat*, a reggeli imádságot a családi bálványoknak: Ganésának, a szerencse elefántfejű istenségének és Ramának, Vishnu földi megtestesítőjének, akiknek az oltára a szoba sarkában állt. Mint a kereskedő kaszt tagjai általában, a Ghai család is nagyrészt világi életet élt, és a templomot vagy a szentélyt csak akkor látogatták, ha az istenek áldását akarták kérni. Amikor azonban a lányok nagymamája jött látogatóba, a füstölőket meggyújtották, és előkészítették a *puja* szertartást, amelyben az egész család – kicsik és nagyok egyaránt – részt vett.

Az étkezöben az édesapjuk, Naresh, az édesanyjuk és a nagymamájuk már összegyűlt a reggelihez. Mielőtt leültek volna, Ahalya és Sita a tisztelet jeleként megérintették édesapjuk lábfejét. Naresh elmosolyodott, és megcsipkedte az arcukat.

– Jó reggelt, Baba! – üdvözölték a lányok.

– Jó reggelt, szépségeim!

– Baba, ismersz valakit, aki ismeri Vikram Pillait? – kérdezte Sita.

Naresh Ahalyára pillantott, majd rákacsintott Sitára. – A mai este után már fogok.

Sita felvonta szemöldökét. – Hogy érted?

Naresh benyúlt a zsebébe. – Ezt későbbre tartogattam, de mivel így rákérdeztél... – Egy VIP jegyet vett elő, amelyet most az asztalra tett. – Találkozunk vele az előadás előtt.

Sita a jegyre pillantott, és felragyogott az arca. Lassan lehajolt, azután újra megérintette apja lábát.

– Köszönöm, Baba. Ahalya is jöhet?

– Persze – válaszolta Naresh, miközben még három VIP jegyet tett az asztalra az első mellé. – Ahogyan az édesanyád és a nagymamád is.

– Bármit kérhetünk tőle – szolt közbe Ahalya.

Sita a nővére, majd az apjára nézett, mosolya nem is lehetett volna ragyogóbb.

Amíg a lányok elhelyezkedtek az asztalnál, Jaya a szobában sürgölődött, és különböző ételekkel teli tálakat helyezett az asztalra: rizst, kókuszos *chutneyt*, *masala dosát* – krumplival töltött palacsintát – és *chapattit*, azaz vékony kenyértésztát. A család evőeszköz nélkül evett, így hát a reggeli végére mindenki maszatos volt a rizstől és a *chutneytől*.

Desszertnek Jaya frissen szedett *chickoot* – egy kiviszerű gyümölcsöt – és *mysore pakot* – egy tejkaramellaszerű finomságot – tálalt. Miközben a *chikoot* vágta, Ahalyának eszébe jutott a reggeli rengés.

– Baba, érezted a földrengést? – kérdezte.

– Milyen földrengés? – csodálkozott a nagymamája.

– Szerencséd van, hogy olyan mélyen alszol, Naani – kuncogott Naresh. Azután kedves mosollyal a lánya felé fordult. – Erős rengés volt, de kárt nem okozott.

– A földrengés rossz ómen – jegyezte meg az idős hölgy a szalvétáját szorongatva.

– A földrengés természeti jelenség – javította ki Naresh óvatosan.

– Ez ártalmatlan volt. Nincs okunk aggodalomra. – Visszafordult Ahalyához, és témát váltott. – Hogy van Naomi nővér? Nem volt túl jó színben, amikor legutóbb láttam.

Miközben a család befejezte az étkezést, Ahalya a St. Mary igazgatónőjéről mesélt az apjának. A nyitott ablakon beáramló fuvallat lehűtötte a levegőt. Egy idő után Sita türelmetlen lett, és kérte, hogy felállhasson az asztaltól. Miután megkapta Naresh engedélyét, zsebre tett egy szelet *mysore pakot*, azután kisietett a házból a tengerpart felé. Ahalya csak mosolyogni tudott húga elevenségén.

– Én is kimehetek? – kérdezte az apját.

Naresh bólintott. – Azt hiszem, jó ötlet volt a mi kis karácsonyi meglepetésünk.

– Egyetértek – válaszolta Ahalya. Felállt az asztaltól, felvette a szandálját, majd követte hűgát a napsütésbe.

Mire az óra nyolc óra húszat mutatott, már mindenki – Jayát és a lányok nagymamáját kivéve – a tengerparton sétált. A Ghai család egyszerű bungalója a tengerparton állt, tizenöt mérföldnyire Chennai-tól délre, egy mérföldnyire a Tamil Nadu-i halászközösségek egyikétől. A környék hagyományos indiai vidék volt, és Ambini-nek, aki a túlzásfolt Mylapore-ban nőtt fel, egy kissé elhagyatott. Ám a várostól való távolságot csekély áldozatnak tartotta, amikor a gyermekei ilyen közel nevelkedhettek a szülővárosához.

Ahalya a vízparton sétált, míg Sita a part mentén futkosott, kagylóléhejakat gyűjtögetve. Naresh és Ambini kissé távolabbról követte őket csendesen. A család északra, a halászfaluba tartott. Egy, a homokban üldögélő idős párt és két fiút leszámítva, akik kövekkel dobálták a madarakat, a tengerpart üres volt.

Kicsivel kilenc óra előtt Ahalya furcsa jelenségre lett figyelmes a tengeren. A szélfúttá hullámok már nem jöttek ki olyan messze a partra, mint pár perccel korábban. Miközben a víz peremét fürkészte, a tenger a szeme láttára húzódott vissza. Hamarosan ötvenlábnyi nedves homok maradt szabadon. A két fiú, vidáman üvöltözve, egymást kergetve futott a latyakos talajon a távolodó tenger felé. Ahalya elkomorodva figyelte a látványt, Sita azonban inkább kíváncsi volt, mintsem aggódó.

– *Idhar kya ho raha hai?* – kérdezte Sita hindire váltva. – Mi történik?

– Nem tudom – válaszolta Ahalya angolul.

Ahalya vette észre először az óriási hullámot. Egy vékony, fehér csíkra mutatott, amely a horizont szélén vonult végig. Kevesebb mint tíz másodperc múlva a csík megnőtt, azután ijesztően kavargó, tomboló víztömeg lett belőle. A hullám olyan gyorsan közeledett, hogy a Ghai családnak alig maradt ideje cselekedni. Naresh kiabálni és mutogatni kezdett, de szavait elnyelte a hullám közeledő robaja.

Ahalya megragadta Sita kezét, és a puha homokban kissé nehézkesen ugran, de a közeli pálmafákhoz húzta. Sós víz nyaldosta a lábát, végül a hullám teljesen elnyelte, felkapta, majd elhajította. A tengervíz marta az orrát, fülét, szemét. Fulladozni, émelyegni kezdett, miközben megpróbált a fény felé úszni. A felszint elérve gyorsan levegő után kapkodott.

Ahalya először csak homályos foltokat látott, azután megpillantott valami színeset: Sita türkiz *churidaarját*. Elkapta húga kezét, de az erős hullámmásban ismét elveszítette. Ujjai egy tenyér barázdáit érintették. Feléje rugaszkodott, lábával kétségbeesetten kapálózva az ár ellen, de már nem tudta elérni. Amint a tenger egyre beljebb sodorta, minden erejét összeszedve felkiáltott: – *Ússz! Sita, kapaszkodj egy pálmafába!*

Megfordult, és még látta a farönköt, mielőtt nekicsapódott volna. Miközben a fájdalom a fejében egyre elviselhetlenebb lett, kezével és lábával belekapaszkodott a fába, és minden erejével arra összpontosított, hogy el ne engedje. Azután elveszítette az eszméletét.

Amikor ismét kinyitotta a szemét, szélfúttá pálmalevelek között átszűrődő fényt látott. Hátborzongató volt körülötte a csend. Szíve hevesen dobogott, fejébe kízó fájdalom hasított. Teltek a másodpercek, a tenger lassan visszavonult, átadva helyét a szárazföldnek. Ahalya a távolban megpillantotta Sita arcát, majd rémült kiáltást hallott.

– Ahalya, segíts!

Megpróbált válaszolni, de a szája tele volt sós vízzel, csupán krá-kogni tudott. Kiköpte a vizet, és újra próbálkozott: – Várj! Sita! Várj, amíg elvonul a víz!

A tenger apadni kezdett.

Ahalya lassan learaszolt a banánpálmáról, azután a nedves homokra lépett. *Churidaarja* cafatokban lógott róla, arcát vér borította. Elengedte a fatörzset, amely megmentette az életét, és elindult Sita felé. Ahalya védelmezően magához szorította hűgát, azután a pálmafák között elnézett a háborgó tenger irányába. Nem fogta fel rögtön a borzasztó látványt. A túskebokrok leveleiktől megfosztva, csonkán terültek szét a homokban. Körülöttük sötét alakok lebegtek a saras víz felszínén.

Ahalya a sötét alakokra pillantott. Szíve nagyot dobbant. Hirte-len megértette.

– *Idhar aawo!* – parancsolta Sitának hindiül. – Gyere!

Kézen fogva vezette hűgát a térdig érő vízben. Először Ambinit találták meg. Testét sár borította, bőrét tüskék okozta sebek borították. Szeme nyitva volt, arca rémületet tükrözött.

Sita megkövült édesanyjuk testének groteszk látványától. Olyan erősen szorította nővére kezét, hogy Ahalya elrántotta. Ahalya térdre borulva zokogott, míg Sita csak bámult maga elé. Ám egy hosszú másodperc után szája legörbült, és szipogni kezdett. Arcát tenyerébe temetve úgy remegett, mintha rohamot kapott volna.

Ahalya magához szorította a hűgát, majd megfogta a kezét, és elhúzta Ambini mellől. Nemsokára újabb holttestet találtak. Az egyik helyi fiú volt az. Sita megdermedt. Ahalya továbbvezette a romos, mocsaras tengerparton a családi bungaló irányába. Tudta, egyetlen esélyük, ha megtalálják az apjukat.

Ha Sita nem botlik meg, észre sem vették volna Naresh testét. Miközben lehajolt, hogy felsegítse a húgát, Ahalya felpillantott, és egy újabb sötét alakon akadt meg a szeme, amely az immár nyugodt lagúnában lebegett. A hullám egészen a pálmaerdőn túlra sodorta Naresh-t, aki a lagúna szélén lévő sziklák közé szorult.

Ahalya húgát maga után vonszolva tette meg a kis távolságot Naresh holttestéig. Egy hosszú másodpercig értetlenül bámulta az apját. Azután lassan felfogta a látottakat, és keserű sírásra fakadt, amint a veszteség teljes súlyával ránehezedett. Ahalya volt Naresh kedvence, ahogyan Sita Ambinié. Nem halhatott meg az apja! Hiszen megígérte, hogy talál neki egy rendes férjet, és egy irigylésre méltó esküvőt rendez neki. Olyan sok mindent megígért.

– Nézd! – suttopta Sita, és dél felé mutatott.

Ahalya letörölte könnyeit, követte húga tekintetét, túl a lecsupasztított, idegennek tűnő tájon. A távolban a bungalójuk látszott. Ahalya meglepődött az ismerős ház alakja láttán, mint ahogyan húga néma hallgatásán is. Sita abbahagyta a sírást, és most magát átölelve, védekező pózba dermedt. Ahalya erőt merített húga kétségbeesett bánattal teli tekintetéből. Talán Jaya vagy a nagymamájuk megmenekült. Már a gondolatát sem bírta elviselni annak, hogy Sitával teljesen magukra maradtak.

Ahalya mély lélegzetet vett, és megfogta húga kezét. Keresztülgáztak a letarolt tájon otthonuk romjai felé, ahol csaknem egy évtizedet töltöttek. A szökőár előtt a bungaló körül gyönyörű kert volt virágokkal és gyümölcsfákkal. Nem sokkal az után, hogy a Ghai család megérkezett Delhiből, Naresh egy *ashoka* fát ültetett a ház közelében Sita tiszteletére. Gyermekként az örökzöld facsetete körül játszott, és közben azt képzelte, hogy Hanuman, a nemeslelkű majom istenség kiszabadítja névrokonát, a Rámájana hősnőjét

Lanka-szigeti fogságából. Most az *ashoka* a többi fával és virággal együtt levelektől, ágaktól, szirmoktól megfosztva inkább gyufaszálra hasonlított.

Sita megállt a szeretett fa csontváza mellett, de Ahalya nem hagyta, hogy ismét elsírja magát, továbbhúzta a ház felé. A földszint ablakait letépték a hullámok, a berendezési tárgyak pedig, amelyek egykor a szobákat díszítették, most az udvaron rekedt víz színén lebegtek. Ennek ellenére a ház sértetlennek tűnt. Miközben a nyitott bejárati ajtó felé tartottak, Ahalya fülelt, de nem hallott emberi hangokat. A ház csendes volt, mint egy kriptá.

Belépett az előszobába, a nyirkos levegő facsarta az orrát. A nappaliba bepillantva meglátta idős nagymamáját, amint arccal lefelé a vízen lebeg a sáros kanapé mellett. Újabb könnyek gyűltek a szemébe, de a síráshoz túlságosan kimerült volt. Az idős asszony testének megtalálása már nem zaklatta fel annyira. Miután az apját megtalálták, szinte sejtette, hogy a nagymamája is meghalt.

Összeszedve maradék elszántságát, Ahalya átvergődött a nappalin keresztül a konyhába, és kétségbeesetten imádkozott, hogy Jaya még életben legyen. A házvezetőnő már Ahalya születése előtt velük élt; a család tagja volt, egyedi és nélkülözhetetlen.

Amikor Ahalya belépett a konyhába, maga után húzva a bicegő Sitát, a teljes pusztítás képe fogadta. Felfordult kosarak, mosószeres üvegcsék, üvegek, amelyekből kiszóródott az édesség, a mangó, a papaya és a kókusz; minden a vízben úszott. A víz felszíne alatt bödönök, serpenyők, tálak és evőeszközök heverték a padlón, akár az elsüllyedt hajóroncsok. Jayának azonban nyoma sem volt.

Ahalya már éppen elhagyta volna a konyhát, hogy az étkezőben is körülnézzon, amikor észrevette a kamra félig nyitott faajtáját. Előbb vette észre a kezét, mint a húga, és kitérte az ajtót. Ott feküdt Jaya

a kamra törmelékei közé szorulva. Eltávozott hozzátartozóik közül Jaya tűnt a legbékésebbnek. Szeme csukva volt, mintha csak aludna. Ám amint megérintette a bőrét, az hideg volt és nyirkos.

Ahalyát elfogta a szédülés, kis híján összeesett. A térdig érő vízben állva helyzetük hirtelen világossá vált számára. Árvák lettek. Rokonaik, nagynénjeik és unokatestvéreik a messzi Delhiben éltek, és már hosszú évek óta nem találkoztak.

Amikor már hatalmába kerítette volna a teljes reménytelenség, Sita megfogta a kezét. Ahalyát felrázta húga érintése, és cselekvésre ösztökélte. Eszébe jutott, hogy elsősülökként felelősséggel tartozik húga iránt, így hát továbbvezette Sitát az emeleti szobájukba.

A hullám kimarta a lépcsőket, és pocsolókat képzett a padlón, de a felső szint ablakai és bútorai sértetlenek maradtak. Egy gondolat foglalkoztatta Ahalyát: meg kell találnia a táskáját és a mobiltelefonját. Ha fel tudná hívni Naomi nővért, és Sitával el tudnának jutni valahogy a St. Marybe, akkor biztonságban lennének.

Az éjjeliszekrényen megpillantotta a táskáját, kivette a mobilját, és Naomi nővér számát tárcsázta. Miközben a telefon kicsöngött, keletről ismét távoli morajlást hallott. Odalépett az ablakhoz, és kinézett a Bengáli-öböl iszapos vizére. Nem hitt a szemének. Egy újabb hatalmas hullám tartott a part felé. Másodpercek múlva a morajlás ijesztő robajjá erősödött, elnyomva a vonal másik végén megszólaló hangot. – Halló? Ahalya? Sita? – Ahalya megfeledkezett Naomi nővérről. Minden gondolatát a húga és az újabb gyilkos ár kötötte le.

A háborgó tenger elérte a bungalót, és elárasztotta az alsó szintet. A ház megingott és recsegett, amint a hullám az alapoknak csapódott. Ahalya becsapta a hálószoza ajtaját, és Sitával felugrott az ágyra. Magához szorította remegő hűgát, és közben azon töprengett,

vajon Shiva úgy döntött-e, hogy a világvége ne tűz, hanem inkább víz formájában jöjjön el.

A második ár támadása mintha örökké tartott volna. A sós víz beszivárgott az ajtó alatti repedéseken, és ellepte a padlót. A testvérek egy halom takaró közé kuporodtak, miközben a vízszint egyre emelkedett. A ház hirtelen megmozdult alattuk, és a szoba megdőlt. Az ajtó kivágódott, barna víz ömlött a szobába. Ahalya ijedten felsikoltott, Sita pedig nővére piszkos ruhájába temette az arcát. Ahalya behunyta a szemét, és elmondott egy imát Lakshminak, könyörögve, hogy oldozza fel őket a bűneik alól, és biztosítsa számukra a biztonságos átkelést következő életükbe.

Az imára összpontosítva alig vette észre, hogy a zaj lassan csillapodott, és végül teljesen megszűnt. A szökőár elvonultával a ház ismét szilárdan állt. A lányok mozdulatlanul ültek az ágyon. A hullámok által lepusztított világ ijesztően csendes volt.

– Ahalya? – suttogta végül Sita. – Hová fogunk menni?

Ahalya pislogott, majd lassan kitisztult a feje. Elengedte a hűgát, és érezte tenyerében a telefon súlyát. Dermedten tárcsázta az ismerős számot.

– El kell jutnunk a St. Marybe – mondta. – Naomi nővér tudni fogja, hogy mi a teendő.

– De hogyan? – kérdezte Sita aggódva. – Senki sincs, aki elvinnie minket.

Ahalya behunyta a szemét, és a telefon csengését figyelte. Végre valahára megszólalt Naomi nővér hangja. Mi történt? Veszélyben vannak? Amint Ahalya beszélt, hangja távolinak tűnt. Jött egy hullám. A családjuk meghalt. Sitával túléltek, de az otthonuk elpusztult. Nincs pénzük, csak a telefon.

A vonal egy ideig recsegett, mire Naomi nővér ismét meg tudott szólalni. Azt mondta, hogy menjenek ki az utcára, és kérjenek meg egy szomszédot, hogy vigye be őket Chennaiba.

– Csak olyanall menjetek, akiben megbíztok! – intette a lányokat. – Várunk titeket.

Ahalya letette a telefont, Sitához fordult, és közben igyekezett minél magabiztosabbnak tűnni. – Találnunk kell valakit, akinek van autója. Gyerünk! Szükségünk van száraz ruhákra.

Húgát kézen fogva a fiókos szekrényhez ment. Segített Sitának lehámozni a nedves, piszkos ruhadarabokat, majd a kezébe nyomott egy tiszta *churidaart*. Azután ő is átöltözött. Kinyitotta a csapot, hogy megmossa az arcát, de a csapból nem jött víz. Kénytelenek lesznek elviselni a bőrüket borító piszkot, amíg a St. Marybe nem érnek.

Sita elindult az ajtó felé, útra készen, de Ahalya megállt, hogy a komódról magához vegyen egy családi képet. A kép múlt karácsonykor készült a Ghai családról. Kivette a képet a keretéből, és *churidaarj*-ának derekába dugta. Felemelt egy fadobozt is, és a telefonjával együtt egy vászontáskába tette. A dobozban azok az aranyékszerek lapultak, amelyeket a két testvér ajándékba kapott az évek során – ez volt minden vagyonuk. Ahalya még egy utolsó pillantást vetett a szobára, majd búcsúzóul bólintott egyet. A többi holmit itt kell hagyniuk.

A lányok lementek a lépcsőn, keresztül az előszobán, azután ki az udvarra. Odakint forrón tűzött a nap, a még hátramaradt víz dögölt halaktól bűzlött. Ahalya Sitát kézen fogva megkerülte a lepusztult bungalót, és kiment a ház mögötti útra. A család két autója, amelyek az ár előtt a feljárón álltak, most sehol sem voltak. Ahalya még egyszer hátra akart fordulni, hogy megnézzze a bungalót, de

végül meggondolta magát. A hullámok után hátrahagyott romhal-
maz nem ugyanaz az otthon volt, amelyet ismertek. Korábbi vilá-
guk, a családjukkal együtt, amely valaha itt lakott, most már csak
az emlékeikben élt.

Kiértek a főútra, de azt elöntötte a víz és a pálmaerdőből odasodró-
dott törmelék. Ahalya kétségbeesett. Ugyan ki kísérelné meg ilyen
körülmények között, hogy eljusson a városba? Akkor eszébe jutott,
hogy talán valaki a halászfaluból tudna nekik segíteni. Tisztában
volt vele, hogy erre nem sok esély van. A legtöbb falusi a part menti
kunyhókban élt, amelyeket valószínűleg elsodort a víz. A túlélők-
nek azonban szükségük lesz utánpótlásra és segítségre Chennaiból.
Előbb vagy utóbb valakinek meg kell tennie az utat.

A testvérek csendben lépkedtek egymás mellett. Már majdnem
egy mérföldet megtettek, de még senkivel sem találkoztak. A talaj
menti növények mind eltűntek, csupaszon hagyva az út két oldalát.
Mire elérték a halászfalut, már folyt róluk az víz, torkukat szomjú-
ság kaparta. India déli részén a nap télen is nagyon erősen tűzött.

Továbbra is Ahalya lépkedett elől, miközben egyre beljebb men-
tek a faluban. Amint közelítettek a tengerparthoz, találkoztak egy
férfival, aki sáros, fehér szoknyát, azaz *lungit* viselt, meztelen karján
egy kisgyermek ült. A férfi lassan feléjük sétált. Mögötte egy sorban
sáros falusiak haladtak, fejükön pálmalevélből készült kosarat cipel-
tek, vállukra színes táskát vetettek.

A férfi megállt Ahalya előtt. – *Vanakkam* – üdvözölte Ahalya. –
Hová mennek?

A férfit annyira felzaklatták az események, hogy úgy tűnt, meg
sem hallotta a kérdést. Az áramlatról kezdett beszélni, és közben he-
vesen mutogatott.

– A csónakomban voltam – magyarázta. – Semmit sem éreztem. Mire hazajöttem, már mindenki eltűnt. A feleségem, a gyerekeim... nem tudom, mi történt velük. – Megfordult, és a mögötte sorakozó, rongyos csapatra mutatott. – Csupán mi maradtunk.

Ahalya megértette a férfi bánatát, és nagyon igyekezett, nehogy saját keserű fájdalma úrrá legyen rajta. Inkább a legfontosabb feladatra összpontosított.

– A vezetőjüknek van egy furgonja – mondta. – Az hol van?

A férfi megrázta a fejét. – Az már csak egy roncs.

– És ivóvíz? Biztosan raktak félre a monszun idejére.

– Mindet elvitte a víz.

– Hová mennek? – kérdezte megint Ahalya.

– Mahabalipuramba – válaszolta a férfi. – Élnek ott rokonaink.

Ahalya megpróbálta leplezni a csalódottságát. Mahabalipuram öt mérföldnyire feküdt az ellenkező irányban. – Nekünk Chennaiba kell mennünk.

A férfi úgy bámult rá, mint egy bolondra. – Az nem fog sikerülni.

Ahalya megfogta Sita kezét, és határozottan így szólt: – De nekünk igen.

A testvérpár csatlakozott a falusiakhoz, amíg vissza nem értek a főútra, ott azonban elbúcsúztak a csapattól.

– Kovallamba kellene mennünk – mondta Sita csendesen, hosszú idő óta most szólalt meg először. – Ott felszállhatunk egy buszra.

Ahalya bólintott. Kovallam egy nagyobb halászközösség volt, két mérföldnyire északra. Még ha nem is találnak buszt, minden bizonynyal kapnak tiszta vizet a piacon. Most a víz volt a legfontosabb. Az utazás várhatott.

Lassan tették meg a mérföldeket a trópusi hőségben. Az óceán felől érkező fuvallatok néha enyhítették a forróságot. Ettől eltekintve az út egyhangú és fárasztó volt. Szandáljukban, amely átázott és megtelt homokkal, felhólyagosodott a lábuk.

Mire beértek Kovallamba, Sita arcvonásai szünni nem akaró grimaszba merevedtek, és Ahalyának is nehezebbre esett megőrizni a lélekjelenlétét. A nap állásából ítélve úgy gondolta, délelőtt tizenegy óra körül lehet. Hacsak nincs szerencsájük, estére nem jutnak el az iskolába.

Kovallamban nagy volt a forgalom. Ökrös szekerek, autók és gyalogosok igyekeztek egymást megelőzni a szűk, víz borította utcákon. Ahalya megállított egy idős asszonyt, aki sárfoltos szarít viselt, és a Chennaiba tartó buszról érdeklődött. A nőnek azonban eszét vette a kétségbeesés.

– A fiam – sápítozott. – A parton volt. Láttátok?

Ahalya szomorúan megrázta a fejét, majd továbbment. Megkérdezett egy férfit is, aki érett banánnal teli kosarat cipelt, de ő csak bambán bámult rá. Egy másik férfi pedig, aki egy szőlős kordét tolt maga előtt, a fejét rázta.

– Nem tudod, mi történt itt? – kérdezte mogorván, és az utcára köpte a szájában lévő *paan*levet. – Senki sem tudja, hogy járnak-e egyáltalán a buszok.

Ahalya leküzdötte hirtelen feltörő kétségbeesését. Tudta, ha nem őrzí meg a nyugalomát, elhamarkodottan fog dönteni, amivel csak még nagyobb veszélybe sodorná magukat.

Sitát a piac felé vezette. Ahogyan az várható volt, csak néhány bódé nyitott ki. Ahalya odament egy cukornádlevet árusító kereskedőhöz, és megkérdezte, hogy tudna-e adni nekik egy üveg vizet.

Felvillantva legszebb mosolyát, elmagyarázta, hogy az ár mindenüket elvitte, és nincs pénzük. A kereskedő barátságatlanul meredt rá.

– Mindenki fizet – felelte gorombán. – Itt semmi sincs ingyen.

Sitát maga után vonszolva, Ahalya akkor egy zöldségkereskedőhöz lépett. Felvázolta a körülményeiket, és az árus megsajnálta a két lányt. Adott nekik két üveg vizet, és beengedte őket a ponyva alatti árnyékba.

– *Nandri* – hálálkodott Ahalya, elvette az üvegeket, majd az egyiket Sitának nyújtotta. – Köszönjük.

Beálltak az árnyékba, és szomjasan inni kezdtek. Sita, miután kitta az egész üveget, fejét nővére vállára hajtva elszundított. Ahalya azonban nem akart elaludni, a piacot figyelte, ismerős arcok után kutatva. Apjuk sok embert ismert Kovallamban, de Ahalya egyikük nevére sem emlékezett.

Amint telt az idő, és nem ismert fel senkit sem, azt kezdte számolgatni, vajon mennyiért tudná eladni a táskájában rejlő ékszereket. Mennyibe kerülhet felfogadni valakit, hogy vigye el őket Chennaiba? Ösztönei azt súgták, hogy ne bízson a taxisokban, de egyetlen buszt sem látott az utcákon, más pedig ma már valószínűleg nem teszi meg ezt az utat. Sitával gyalog nem jutnak el Chennaiba, legalábbis ma már biztosan nem, és a városon kívül egy helyet sem ismer, ahol biztonságosan eltölthetnék az éjszakát.

A lányok körülbelül egy órát pihentek az árnyékban. Sita nem mozgott, és végül Ahalya is elaludt. Amikor felébredt, észrevette, hogy a nap már régen áthaladt a zeniten. Hamarosan döntenie kellett.

A kereskedőhöz fordult, hogy sofőr után érdeklődjön, ám abban a pillanatban felvillant fejében egy emlék. Egy arc a tömegben. Egy

fogadás Mylapore-ban, még abban az évben. A férfi kedvesen üdvözölte Ahalya apját, és az édesapja barátságosan viszonzta az üdvözlést. Ahalyának nem jutott eszébe a férfi neve, de az arcát nem felejtette el.

Felébresztette Sitát, és a lelkére kötötte, hogy ne mozduljon. Keresztülvágott a tehenek, autók és riksák sokaságán, azután a férfihoz lépett.

– Uram! – szólította meg angolul. – Ahalya Ghai vagyok. Az édesapám Naresh Ghai. Emlékszik rám?

A férfi ránézett, majd elmosolyodott. – Persze – válaszolta, kicsit törve az angolt. – A nevem Ramesh Narayanan. Múlt tavasszal találkoztunk a Tamili Történelmi Társaság ünnepségén. – Összevonta a szemöldökét. – Mit keresel itt? Édesapáddal vagy?

A kérdés szíven ütötte Ahalyát. Oldalra pillantott, amíg össze nem szedte magát. Azután akadozva bár, de elmondta, mi történt a családjával.

Ramesh elsápadt, miközben a történetet hallgatta. Kereste a megfelelő szavakat. Végül azt kérdezte: – Hol van a húgod?

Ahalya a zöldségáros bódéja felé mutatott. – Tiruvallurba tartunk, az egyházi iskolánkba. A nővérek ott gondoskodni fognak rólunk.

Ramesh hol Sitára, hol Ahalyára nézett. – Ha el akartok jutni Tiruvallurba, fuvarra lesz szükségetek.

Ahalya bólintott. – Eddig gyalogoltunk, de Sita nagyon elfáradt.

Ramesh összeszorította a száját. – Akkor ugyanabban a helyzetben vagyunk. A busz, amelyiken utaztam, már nem jár. Éppen azon voltam, hogy találjak valakit, aki visszavisz Chennaiba. – Elhallgatott, és újra Ahalyára mosolygott. – Ne aggódj! Gondoskodom róla, hogy még napszállta előtt Tiruvallurban legyetek. Ez a legkevesebb, amit megtehetek Naresh Ghai lányaiért.

Ahalyának hatalmas kő esett le a szívéről.

– Várj itt a húgoddal! – utasította Ramesh. – Visszajövök, amilyen hamar csak tudok.

Kicsivel később Ramesh visszatért egy izmos férfival, aki bő inget, azaz *kurtát* és khakiszínű nadrágot viselt. A férfinak beesett arca és barátságatlan tekintete volt, állát pedig sebhely csúfította. A lányokra pillantott, majd bólintott Rameshnek. Ahalya nem bízott a sebhelyes arcúban, de kénytelen volt elfogadni Ramesh segítségét.

– Hová megyünk? – kérdezte Sita enyhén remegő hangon.

Ramesh válaszolt neki. – Ennek az embernek, Kanannak hívják, van egy négykerék-meghajtású furgonja. Ő az egyetlen Kovallamban, aki hajlandó megtenni ezt az utat az ár után, és nem is kér érte sokat. Szerencsénk van, hogy megtaláltuk.

Ahalya megfogta a húga kezét. – Rendben – mondta.

Szorosan Ramesh mögött haladva, a lányok követték Kanant a piactéren keresztül egy sikátorba, amely különböző színű anyagokkal volt díszítve. A furgon – egy poros, kék Toyota – eléggé lerobbant állapotban volt. Rozsdásan és horpadtan vesztegelt a gyógyszerár mellett. Ahalya, klausztofóbiára hivatkozva, visszautasította Ramesh udvarias ajánlatát, hogy Sitával a vezetőfülkében utazzanak, azután felsegítette húgát a kocsiplatójára. Már a gondolata is megremítette, hogy olyan közel üljön a sebhelyes arcúhoz.

Kanan beindította a motort, és rálépett a kuplungra. A furgon megremegett, majd dülöngélve elindult. Kovallamból kiérve ráfordult a Chennaiba vezető autópályára.

A szökőár hordalékkal lepte el a festői tengerpartot, az utakat sár borította. Az autó csak lassan tudott haladni a homokos talajon. Bár az utakon alig volt forgalom, így is egy órába telt, mire elérték

Neelankarait, Chennai legdélibb külvárosát, és még egy órára volt szükség, amíg Thiruvanmiyurba értek, két mérföldnyire az Adyar folyótól. A hullámok sok part menti lakóházat leromboltak, elárasztották az utakat, felborították az autókat, és egy egész flottányi halászcsonakot sodortak a partra. A keleti parti utat elárasztották a gyalogosok, ezért az autók csak araszolva tudtak haladni.

A folyó deltatorkolatától fél mérföldnyire délre a forgalom teljesen leállt. Az autósok dudáltak, és durva kifejezéseket kiabáltak, de a torlódás továbbra sem szűnt meg. Tíz idegtépő perc után Kanan hátrátolatott, majd egy másik útra kanyarodva haladt a St. Thomas hegy felé. A nap már alacsonyan járt, amikor Saidapetnél átkeltek a folyón. A folyó északi részén, a főútvonalon nem látszódtak a rombolás nyomai.

Kanan keletre fordult Mylapore és a tenger irányába. Ahalya, az autók, teherautók, buszok, kerékpárok és az autóriksák kaotikus táncát látva, kissé megnyugodott. Bátorítóan megszorította Sita kezét.

– Mindjárt ott vagyunk – mondta mosolyogva, amit azonban húga nem viszonozott.

– Mihez kezdünk? – kérdezte Sita.

– Nem tudom – vallotta be Ahalya.

A fájdalom ismét összeszorította a szívét, és ezúttal nem tudott uralkodni a bánatán. A könnyecseppek égették a szemét, végigfolytak az arcán és az állát csiklandozták. Magához szorította Sitát, és az apja sírjára esküt téve megígérte Laksminak, hogy nem engedi, hogy a húgának baja essen. Mostantól ő lesz az anyja. Minden szükséges áldozatot meghoz, hogy Sita jövőjét biztosítsa. Ez mostantól az ő feladata.

Nem bukhat el.

Pár perccel hat óra előtt a furgon egy előkelő környéken állt meg. A fák árnyai már hosszúra nyúltak az úton, a nap lassan lenyugodott. Ramesh kiszállt a vezetőfülkéből, megigazította az ingét, és együtt érzően rámosolygott a lányokra.

– Sajnálom, hogy nem mehetek veletek egészen Tiruvallurig – mondta. – Ma még van egy találkozóm itt, Chennaiban. Kanant már kifizettem, meg tudjátok tenni a maradék utat.

Átnyújtotta Ahalyának a névjegyét a telefonszámával. – Nem tudom szavakba önteni, mennyire sajnálom a veszteségeketet. Hívjatok, ha bármire szükségetek van!

Kanan egy szót sem szólt hozzájuk, miután Ramesh elment. Röviden beszélt valakivel a mobilján, azután megfordult az autóval, és északnyugatra, a városközpont irányába tartott. Áthajtott a Kuvam folyó fölött, majd a főútról balra fordult, és a nyugati külváros felé vette az irányt.

Minden rendben ment addig, amíg el nem hagyták a Jawaharlal Nehru úti csomópontot. Ott Kanan hirtelen balra kanyarodott, az ipari telep felé.

– *Neengal enna seigirigal?* – kérdezte tőle Ahalya a vezetőfülke ajtaját ütögetve. – Mit művel?

Kanan nem figyelt rá, csak még gyorsabban hajtott a földúton. Dűledező, ütött-kopott házak közé értek. Pizkos gyerekek és lompos kutyák szaladgáltak az udvarokon, férfiak cigarettáztak a sötét ajtóknál, idős házaspárok üldögéltek csendesen a lepusztult teraszokon. A környék ugyan ismeretlen volt Ahalyának, de sok hasonló akadt a városban. A társadalom perifériáin élő és dolgozó generációk lakhelye volt, ahol az emberek átnéztek egymáson, és nem kérdeztek semmit. Ahalya tudta, ha segítségért kiáltana, senki sem sietne

oda hozzájuk. Ösztönei helyesnek bizonyultak. Kananban nem lett volna szabad megbízni.

Táskájába nyúlt, és elővette telefonját. Ám akkor Kanan rátaposott a fékre, és a furgon hirtelen megállt. Ahalya a *churidaarj*ába rejtette a telefont, majd körülnézett. Az autó egy elhagyatott, romos épületsor végén, egy magas köfal tövében állt meg. Gyengén kivilágított, elhagyatott környék volt, eltekintve három férfitől, akik egy csoportban álltak a félhomályban. A három férfi körülállta a furgont, és a legfiatalabb felugrott a platóra.

Lehajolt a lányokhoz, és így szólt: – Nem kell félnetek. Ha azt teszitek, amit mondunk, nem bántunk titeket. – Észrevette Ahalya táskáját. – Mi van ebben? – kérdezte, a táska felé nyújtva a kezét.

Ahalya szorosabban ölelte magához a táskát, mire a férfi arcon ütötte. Ahalya szörnyű fájdalmat érzett, ajkán kicsordult a vér. Mellette Sita halkán nyöszörögni kezdett. Ez a fajta durva erőszak megremítette őket. Ahalya átadta a táskát.

A férfi a táska tartalmát a platóra öntötte, azután felemelte és kinyitotta a fadobozt. Az ékszerek felragyogtak az utcai lámpa fényében.

– Kanan, te vén patkány! – kiáltotta diadalittasan, és felmutatta Sita egyik nyakláncát. – Nézd, mit hoztál nekünk! Ganésa ma megsegített.

– Remek – mondta Kanan, és egy kövér, himlőhelyes arcú férfihez fordult. – Akkor megduplázhatja a fizetségem. – A kövér ember felhorkant, mire Kanan rögtön visszakozott. – Oké, oké. A kétszerese túl sok. Legyen csak ötven százalék.

– Rendben – felelte a kövér férfi, és leszámolta a pénzt. – Most tűnj el!

Miután a fiatalember levonszolta a lányokat az autóról, Kanan visszaült a volán mögé, beindította a motort, és elszáguldott, kavargó porfelhőt hagyva maga után.

A fiatalember megragadta Sita karját, a kövér férfi pedig Ahalyát terelte maga előtt. A harmadik férfi, egy szemüveges fickó ezüst karórával, mögöttük jött. Ahalya szíve hevesen vert, mialatt elrablóik végigvezették őket egy sötét folyosón, majd fel egy lépcsőn. A lakás ajtaja nyitva volt. Az ajtó fölött egy *hamsa* amulett függött, hogy távol tartsa a gonosz erőket.

A három férfi bevitte a lányokat a nappaliba, ahol egy túlsúlyos, szárit viselő nő éppen tévét nézett. Felpillantott a lányokra, azután ismét a képernyő felé fordult. A fiatal és a kövér férfi kezét rázott a szemüveggel, akit Chakónak hívtak. A kövér férfi fojtott hangon váltott pár szót Chakóval. Ahalya nem sokat tudott kivenni a beszélgetésből, csak annyit értett, hogy a kövér fickó megígérte, hogy reggel ismét eljön.

Chako elbúcsúzott a többiektől, és becsukta, majd be is lakatolta az ajtót. A lányokhoz fordult, arcán közömbös kifejezéssel.

– Éhesek vagytok? – kérdezte.

Ahalyának korgott a gyomra. Órák óta először gondolt ételre. Gyors pillantást váltottak Sitával, azután bólintott. Chako akkor a nő felé fordult, és tamilul tömören ráparancsolt. A nő felkelt a kanapéről, és barátságtalan pillantást vetve a lányokra kiment a konyhába.

Percekkel később egy kancsó vízzel és két gőzölgő tányérral tért vissza, amelyeken rizs, csicseriborsó és krumpli *chutney* volt. A lányok farkasétvágygal ettek. Az étel túl fűszeres, a víz langyos és piszkos volt, de Ahalyát már nem is érdekelte. Csak meg kellett várniuk, amíg végre magukra maradnak, hogy felhívhassa Naomi nővért.

Vacsora után Chako ráparancsolt a lányokra, hogy üljenek a kanapéra, a felesége mellé, míg ő maga egy széken foglalt helyet. A tévében egy talkshow ment, amelyet a lányok azelőtt nem nézhettek. Egy tamil molesztár volt a vendég, aki éppen legújabb filmjéről beszélgetett a műsorvezetővel, egy szentimentális drámáról, amely a Sri Lanka-i polgárháborúban játszódott.

Ahalya némán, hitetlenkedve ült húga mellett. Mindössze egyetlen nap leforgása alatt az ár elpusztította a családját, őt és Sitát pedig elrabolták. Vajon mit akar velük tenni Chako és a felesége? Más lányokat is bezártak már ide, vagy ők az elsők? Ahalyának eszébe jutott, hogy Kanan a kövér embertől kapta a megbízást. Ez azt jelentette, hogy már dolgoztak együtt. De miért? Mi volt a céljuk?

A show-műsor egy óráig tartott, azután Chako átkapcsolt egy nemzetközi hírcsatornára. Ahalya és Sita felkapta a fejét, ugyanis éppen az indiai-óceáni partvidékről mutattak képeket, amelyet az óriási hullámok teljesen lepusztítottak. Árván maradt kisgyermekes visítottak a mentőalakulat embereinek a karján, asszonyok jajveszékelték bánatukban a kamerák előtt, miközben egész falvak álltak romokban az elsőprő hullámvás miatt, amely hirtelen csapott le a környékre.

A híradó riportere szerint a váratlan szökőárt egy Indonézia partjainál keletkezett óriási földrengéssorozat okozta. A rengés során előidézt, óriási hullámok egy sugárhajtású repülő sebességével haladtak az epicentrumtól. Mindössze három óra alatt a cunami több ezer ember életét követelte India, Thaiföld, Malajzia, Sri Lanka, India, valamint az Andamán- és Nikobár-szigetek partvidéke mentén. A műsorban igyekeztek megbecsülni a halálos áldozatok számát is. Egyesek szerint ötvenezer ember vesztette életét, mások ennek ötszörösét mondták. A katasztrófa sújtotta terület nagysága elképesztő volt.

Tíz óráig nézték a tévét. Amikor Chako végre kikapcsolta a készüléket, Ahalyát és Sitát egy kis szobába vezette, amelyben két ágy és egy kis éjjeliszekrény kapott helyet. Chako meghagyta a testvéreknek, hogy egy ágyban aludjanak, mert a másik ágy a feleségéé. A szoba szemközti falán egy zsalus, vasrácsos ablak volt.

Pár perc múlva Chako felesége is belépett a szobába hálóingben, kezében két kerek tablettával. Chako azt mondta, a tablettáktól jobban fognak aludni. Ahalya a nyelve alá dugta a tablettát, és csupán a vizet nyelte le. A telefonja még mindig nála volt, a ruhájába rejtve, és elhatározta, hogy amint mindenki elaludt, használni is fogja. Chako felesége azonban benyúlt a szájába, és észrevette a cselet.

– Ostoba lány! – ripakodott rá, és kiköpött, Ahalyát pedig fejbe vágta. – Nem tudod, mi jó neked. – Ismét a lány kezébe nyomta a tablettát, azután kényszerítette, hogy nyelje le.

Chako fényes karórájára pillantott, és jó éjszakát kívánt. Becsukta maga után az ajtót, majd rátolta a reteszt. A nő leült az ablak melletti ágyra, és szúrós tekintettel meredt Ahalyára.

– Innen nincs kiút – közölte. – Ne is próbáljatok megszökni, különben Chako hozza a kését! A többiek megtanulták a leckét. És ne zavarjatok alvás közben!

Ahalya és Sita lefeküdt egymás mellé. Sita a takaróba fúrta a fejét, és lassan álomba sírta magát. Ahalya húga köré fonta két karját, igyekezett megvédeni a láthatatlan erőktől, amelyek az életüket hirtelen rémálommá változtatták. A nyugtató hatni kezdett, és Ahalya hiába próbált ébren maradni, a gyógyszer eltompította az elméjét és elnehezítette a szemhéját.

Utolsó erejével mélyebbre tolt a telefonját a *churidaarjában*. Utána már nem küzdött tovább a gyógyszer hatása ellen, elveszítette az eszméletét.

Második fejezet

*Ismerd el nyíltan – a gonosz ólálkodik a földön,
titkos szándékai ismeretlenek előttünk.*

VOLTAIRE

KIAWAH-SZIGET, DÉL-KAROLINA

Karácsony másnapjának kora reggelén Thomas Clarke a hajnali szürkületben a Vanderhorst-ültetvényen sétált. Ő kelt legkorábban; barátai még a tengerparti házban aludtak. Egész éjjel tomboltak, folyt a bor és a brandy, a legtöbben holtrészegre itták magukat. Thomas azonban tartózkodott az italtól, de csak azért, mert a gondolatai máshol jártak.

Már megbánta, hogy eljött ide Washingtonból. Nem az ő ötlete volt. Legjobb barátja a jogi karról hallotta, mi a helyzet Priyával, és meghívta, hogy töltsa a karácsonyt a szigeten. Thomas értékelte Jeremy igyekezetét, de a figyelemelterelés éppen ellenkezőleg sült el. Már évek óta nem érezte ennyire magányosnak magát.

A dűnéken átvágva hamarosan kiért a tengerpartra. Festői látvány tárult a szemé elé: tiszta, rózsaszín égbolt, az erős szélben fehér

tajtékot vető, ezüstösen csillogó hullámok és messzire nyúló, homokos part. Kezét kabátja zsebébe dugva, a széllel szemben keletre tartott a parton. 180 centijével és 82 kilójával sportos alkatnak számított. Más körülmények között futni ment volna. Ma a gondolataiba merült. Tempós sétája közben egyfajta szellemi játékkal ütötte el az időt; gondolatait, akárcsak egy pakli kártyát, megkeverte, minél biztonságosabb témát keresve. Ám az elméje fellázadt, és felesége képét vetítette elé, amint egy taxi mellett áll és elbúcsúzik.

Priának hívták, ami azt jelentette: „szeretett”. Eszébe jutott, hogy állandóan ezt a szót ismételte, miután találkoztak. Azoknak a napoknak az ártatlansága most már szürreálisnak tűnt. Olyan sok minden történt. Olyan sok minden megváltozott. A csapások pusztítók voltak, csak roncsokat hagytak maguk után. Felesége tekintete, amikor elhagyta, mindent elérült. A keserűségen, haragon, kétségbeesésen túl, az érzéseken túl csupán az üresség maradt. Priya többször nézett keresztül rajta, mint a szemébe.

Történetüknek több felvonása, több állomása volt. Néhányuk érthetőnek tűnt. A többi csak zavaros, hibákkal és fájdalommal teli összevisszaságnak minősült. Megélték tragédiát, árulást, hűtlenséget, ki nem mondott vágyakat és egy kulturális szakadékot, amelyet sohasem tudtak teljesen áthidalni. Ám az élet legtöbbször ilyen. A biztos talaj is hirtelen folyóhomokká válhat. A racionális világ teret ad az örületnek, és a tisztességes emberek megzavarodnak.

Thomas, elérve az Ocean Course golfpálya nyugati végét, visszafordult. A Vanderhorst-ültetvény üres strandja hűvös volt a téli reggelen, de a víztükrön megcsillantak a kelő nap sugarai, ami a jó idő látszatát keltette. A tengerparti ház felé tartva Thomas megszorította lépteit. Édesapja, az egykori atlétikai bajnok, extenzív rész, most a Virginiai Keleti Kerületi Bíróság egyik főbírája volt.

A tiszteletre méltó Randolph Truman Clarke, az acélos tekintetű jogász és a gyorsan ítélő törvényszék mestere, a kora reggeli büntetések híve volt, így hát Thomas és az öccse megszokta a napfelkelték látványát és a fagyos szelet.

Amint a dűnék közti sétányhoz érkezett, Thomas megállt egy pillanatra, és az óceán morajlását hallgatva lecsendesítette elméjét. Még hosszú nap állt előtte. Előre tartott tőle, de nem halogathatta tovább.

Amióta Priyával a városban éltek, minden karácsonyestét Thomas családjánál töltöttek Alexandriában. Ám ezt a hagyományt most minden magyarázat nélkül megszakította. Apja kifejezte nemtetszését, amint az szokása volt, édesanyja azonban egy ideig csupán szomorúan hallgatott, majd megkérdezte, mik a terveik. Thomas nem válaszolt. Nem tudta rávenni magát, hogy elmondja: Priya elment.

Végül sarokba szorították. Anyja ragaszkodott – *ragaszkodott* – hozzá, hogy átmenjenek vacsorára, az ünnep előtt vagy után, az már mindegy volt. Próbált kitérni a meghívás elől, a munkájára hivatkozott, de a bíró átvette a telefont, és közbeszólt.

– Karácsony másnapja vasárnap – mondta. – Aznap senki sem fog bemenni az irodába. Biztosan te is kivehetsz egy szabadnapot.

– Aznap este van a céges buli – felelte Thomas.

A kifogás csak addig állta meg a helyét, amíg a bíró meg nem kérdezte, mikor kezdődik a parti.

– Nyolc harminckor – vallotta be.

– Előtte beugorhatsz – vágta rá az édesapja.

Visszaért a házhoz, és összepakolta a táskáját. A többiek még aludtak, a ház pedig egy romhalmaz volt. Piszkos tányérok és kupicás poharak heverték mindenütt, a levegőben pedig még mindig alkoholszag terjengett. Nem irigyelte Jeremyt a takarítás miatt.

Az előszobában futott össze barátjával, aki addigra felvett egy szürke pólót és egy boxeralsót.

– Máris mész? – kérdezte. – Később sütök palacsintát. Kell az energia az útra.

Thomas beletúrt sötét hajába. – Csábító az ajánlatod, de vissza kell mennem. Ma van a Clayton partija, és még a szüleimhez is be kell ugranom vacsorára.

– Néha úgy tűnik, az ünnepeknek sosincs vége – válaszolta Jeremy vigyorogva.

– Kösz, hogy gondoltál rám – mondta Thomas.

Jeremy kedvesen vállon veregette. – Tudom, hogy ez nem volt ugyanaz, mint Priyával karácsonyozni, de jó volt újra látni. Ha van bármi, amit tehetek...

– Kösz. – Thomas halványan elmosolyodott, azután felvette a táskáját, és elindult.

Fásultan vezetett a kapu felé. Nem sok kedvet érzett a tízórás úthoz. Elhagyta a telket, majd Charleston felé vette az irányt. Nem volt nagy a forgalom, így hát negyven perc múlva már a városban volt. Nem sietett, ám mivel sehol sem látott autópályaőröket, rátaposott a gázra. Igyekezett nem gondolni az üres, vörösésbarna georgetowni házra, az ágyneműre, amelyen még érezni lehetett Priya parfümjének jázminos orgona illatát.

Az I-95-ös útra érve Thomas átkapcsolt egy klasszikus zenei rádióadóra, és végképp nem törődött a sebességkorláttal. Az Audi nyolcvanöt mérföldes sebességnél is ugyanolyan halkan suhant, mint ötvenötnél. Dél körül megállt, hogy tankoljon, és akkor jutott eszébe, hogy még nem is reggelizett. A benzinkutas tanácsára a helyi étkezdében vett egy sertéshúsos szendvicset, majd a fél mérföldnyire

fekvő Cape Fear Botanikus Kerthez vezetett. A nap közepére már felmelegedett annyira a levegő, hogy a szabad ég alatt tudjon enni.

Leparkolt, és bement a kertbe. A hely idilli volt – igazi lomberdő. Párok sétáltak az ösvényeken, egy idős férfi rizzsel etetett egy galambcsaládot, az egyik tölgyfa alatt pedig egy kalapos, szőke nő fényképezett egy napszemüveges férfit. Nem messze tőlük egy fiatal nő és egy tíz év körüli kislány a Gyermekek Kertje felé tartott. Thomas figyelte, amint a lány az anyja előtt szalad, és ismerős fájdalom kerítette hatalmába. Amikor Priya a gyermeküket várta, volt egy álma Mohiniről, ahogyan megteszi első lépéseit a Rock Creek parkban. Ez is egyike volt azoknak az álmoknak, amelyek a kislány halálával semmivé foszlottak.

A füves terület közepén lévő gazebóhoz sétált, és leült a lépcsőre. Láta, amint anya és lánya eltűnik az örökzöldek között. Hamarosan a kamerás hölgy beleunt társa fényképezésébe, és figyelmét a növényekre fordította. Gépével összevissza kattintgatva a Gyermekek Kertje felé vezető ösvényre tért, a férfi mögötte baktatott.

Thomas elővette a szendvicsét, és enni kezdett. A patak vizében visszatükröződő, lustán vonuló felhőket nézte, és magába szívta a hely nyugalmát. Egy idő után felnézett, és észrevette, hogy az idős férfi leült egy padra a fák közelében. Mindenki más eltűnt. Egy pillanatig minden csendesnek tűnt. Szellő sem lengette a fák leveleit, az erdő békés volt, és a decemberi nap lámpásként ragyogott az égen.

Akkor váratlan sikoly hasított a csendbe.

Thomas letette az ebédjét, és felállt. Újabb sikoltás hallatszott. Női hang volt, amely a Gyermekek Kertje felől érkezett. Ösztönösen cselekedett. Másodpercek múlva már a fák felé vezető ösvényen rohant. Semmi kétség. A nő a kislánya miatt sikoltott.

Lélekszakadva rohant a fák között. Az ösvény elhagyatott és sötét volt az örökzöld ágak alatt. Kiért a fák közül, és az anyát kétrét görnyedve találta egy üres tisztás közepén. Egyik kezével a hasát fogta, másikkal az arcát takarta el, egyfolytában az Abby nevet ismételve.

Thomas körülnézett.

A kislány eltűnt.

A nőhöz rohant, és lehajolt hozzá. Arcát csúnya, kékes zúzódás csúfította el. Az anya kétségbeesetten nézett fel rá.

– *Kérem!* – nyöszörögte. – Elvitték! Elvitték az én Abbymet! *Segítsen!*

Thomas megtántorodott. – *Ki* vitte el? – kérdezte, és ismét a fák közé pillantott.

– Egy nő fényképezőgéppel – zihálta az asszony, és megpróbált felegyenesedni. – És két férfi. Egyikük hátulról támadt nekem. – A parkoló felé vezető erdős részre mutatott. – Arra mentek! *Csináljon* valamit! *Kérem!*

Abban a pillanatban valahol felbőgött egy motor, és Thomas csikorgó kerekek hangját hallotta a kavicsos úton. Egy másodperc múlva talpra ugrott, és az erdőbe futott. Gallyak csapódtak az arcába, megbotlott egy leesett faágban, de nem állt meg. Csak egy dologra tudott gondolni – a kislányra.

Thomas még időben ért ki a fák közül, hogy lássa, amint egy fekete terepjáró kifordul a parkolóból, és északnak veszi az irányt. Zsebéből elővette a mobilját, és a 911-et tárcsázta. A diszpécser azonnal kapcsolt.

– Elraboltak egy tíz év körüli kislányt – mondta levegő után kapkodva, miközben másik kezével a kulcsait kereste. – A Botanikus Kertnél történt. Az édesanyja még mindig ott van, megsérült.

Egy fekete utcai terepjáróval hajtottak el, de a rendszámát nem láttam.

Mielőtt a diszpécser válaszolni tudott volna, letette a telefont. Kinyitotta kocsija ajtaját, és beült a volán mögé. Rátaposott a kuplungra, éles kanyart vett, és egyenesen a kijárat felé tartott. Csikorgó kerekekkel az Eastern Boulevardra, majd a Middle River Loop felé fordult. A megengedett sebesség kétszeresével megtett egy mérföldet az autópályán, és remélte, hogy megtalálja a terepjárót, mielőtt az letér róla. Nem volt túl nagy a forgalom, de sajnos így sem látta az autót.

Még egy mérföldet megtett az I-95-ösön, de a terepjárónak nyoma sem volt. Lehúzódt az autópályáról, és kétségbeesetten nézett körül. Minden újabb másodperc csökkentette az esélyét, hogy megtalálja az autót. A Middle River Looptól északra dombos, erdős területek húzódtak. Tekintete a tájat fürkészte az út két oldalán, hát ha meglát egy suhanó fekete alakot a zöld háttér előtt. Néhány autó elhaladt mellette, de egyik sem a terepjáró volt.

Thomas megmarkolta a kormányt. Tehetetlensége felbosszantotta. A fekete terepjárónak legfeljebb egy perc előnye volt. A fizika törvényei szerint nem lehetett messze. Nem ismerte azonban a környéket, a rablókkal ellentétben.

Kis idő után megfordult, és visszahajtott a Botanikus Kerthez. A bejáratot négy villogó járőr- és egy mentőautó torlaszolta el. Két rendőr állt a mentő mögött, és egy nővért figyeltek, aki ellátta a kislány anyukáját. Egy harmadik a rádióján beszélt, egy másik pedig kicsivel távolabb fényképeket készített.

Thomas odament a rádióshoz, és várta, hogy befejezze a beszélgetést. A rendőr eléggé bőbeszédű volt, és úgy tűnt, hogy nem veszi észre. Mielőtt Thomas bármit mondhatott volna, valaki megfogta a

karját. Megfordult, és az anyukát látta maga előtt. Az asszony világosbarna szemével esedezve nézett rá.

– Kérem, mondja, hogy látta őket! – könyörgött, miközben ellökte magától a nővért, aki megpróbálta visszakísérni a mentőautóhoz. – Kérem, mondja, hogy tudja, hová vitték!

Thomas megrázta a fejét, kudarca óriási nyomásként nehezedett rá.

– Ó, istenem! – kiáltotta a nő. – Ó, édes istenem! – Szavakba öntötte bánatát. – Ma lett tizenegy éves. Moziba akartam vinni, de kérte, hogy előtte álljunk meg a kertnél. – Hirtelen Thomasnak esett, öklével a férfi mellkasát verte. – *Nemet kellett volna mondanom!* – síkította, és közben hisztérikusan zokogott. – *Hogy történhetett ez meg?*

Thomas nem tudta, mit tegyen. Az egyik rendőrré pillantott, aki megpróbált közbelépni, de csillapító szavai közhelyesek és hatástalanok voltak.

Végül a nő összeszedte magát, és elengedte Thomast. – Sajnálom – szabadkozott, majd hátrébb lépett. – Csak... – Két karját maga köré fonta. – Abby a mindenem. Nem veszíthetem el. Fogalmam sincs, hogy akkor mihez kezdenék.

Meglátva a lehetőséget, a nővér megfogta a nő kezét. – Jöjjön, Mrs. Davis! A rendőrök minden tőlük telhetőt megtesznek. Hadd lássam el a sebeit!

Az asszony ezúttal nem ellenkezett.

Thomas nem mozdult, az anya szavai mélységesen megrázták és meghatották. A rádiós rendőr kérdéseket tett fel neki az incidensről, és bár válaszolt rájuk, gondolatban máskor, máshol járt – a glenwoodi temetőben, ahol virágokat helyezett a lánya sírjára.

Kerek tizenöt percig tartott, mire befejezte a tanúvallomását. A vége felé egy jelöletlen járóautó állt be a parkolóba, és egy magas, civil

ruhás férfi szállt ki belőle. Miután beszélt az egyik mentőautónál áll-
gató rendőrrel, Thomashoz lépett.

– Morgan nyomozó vagyok a fayetteville-i rendőrkapitányságról.
Ha jól értem, ön hívta a 911-et.

– Igen – erősítette meg Thomas.

– Megkérdezhetem, miért próbálta meg követni a járművet?

Thomas vállat vont. – Nem tudom. Segíteni akartam.

– Velasquez tiszt szerint ön látta az elkövetőket.

– Csak távolról. Úgy néztek ki, mint bármelyik másik pár egy be-
vásárlóközpontban. Nem tűntek gyanúsak.

– Tudná őket azonosítani?

– Kétlem. Talán a férfit igen, de a nőt nem.

A nyomozó kíváncsian pillantott rá. – Mi a foglalkozása, ha nem
haragszik a kérdésért?

– Ügyvéd vagyok Washingtonban. Miért?

Morgan gúnyosan vigyorgott. – Egy önzetlen ügyvéd. Nem sok
akad belőle a világon.

Az ostoba megjegyzés felbosszantotta Thomast. A mentőautó felé
nézett, ahol a kislány anyukájának éppen a csuklóján lévő sérülése-
it látták el. Volt valami a történetekben, ami nem hagyta nyugodni.
Nem állt össze a kép.

– Mi történt itt? – kérdezte. – Többen voltak, ráadásul fényes
nappal. Minél többet gondolkodom rajta, annál inkább úgy érzem,
hogy előre megfontoltan cselekedtek.

A nyomozó keresztbe fonta a karját. – Erre nem tudok válaszolni.

– Maga szerint ez csak egy hétköznapi bűncselekmény volt? Ez itt
Észak-Karolina, nem pedig Mexikóváros.

Morgan tekintete elkomorult. – Nem állítom, hogy nem hétköz-
nap esetről van szó, de azt sem, hogy igen. – Megértőbb hangon

folytatta. – Nézze, ha ez megvigasztalja, sok kiváló emberem fog az ügyön dolgozni. Talán a szövetségiakat is bevonjuk. Minden tőlünk telhetőt megteszünk.

– Ezt nem kétlem. De vajon megtalálják a lányt?

A nyomozó az erdő irányába pillantott, azután egy másodpercre levetkőzte a hivatalos hangnemet. – Nem fogok magának hazudni. A statisztikák nem túlságosan biztatók.

Thomas felsóhajtott. Mintha valaki hasba szúrta volna. Megköszönte a nyomozónak a segítségét, majd kezét ráztak. Morgan átnyújtott neki egy névjegykártyát.

– Hívjon fel, ha bármi más eszébe jut az ügygel kapcsolatban! Ellenőrizze az e-mailjeit! Előfordulhat, hogy még lesznek kérdéseink.

Thomas bólintott, és visszasétált az autójához. Közben a kislány édesanyjának szavai jártak a fejében: „*Abby a mindenem. Nem veszíthetem el.*” Megpróbált másra gondolni, de az asszony szavai nem hagyták nyugodni.

Szinte kábulatban tette meg az út hátralévő részét Washingtonig. Újra és újra végigpörgette magában az eseményeket. Bárcsak időben felismerte volna a veszélyt, és figyelmeztette volna Abby anyukáját, hogy ne azon az ösvényen menjen! Bárcsak észrevette volna, mit tervez a kamerás nő és a társa! Bárcsak gyorsabban futott volna, és az autóból hívta volna a 911-et! Mi lehet az elrablók szándéka a kislánnyal? Válságdíjat követelnek, vagy talán még annál is rosszabb?

Pár perccel hat óra előtt ért be a városba. Egy ideig a Potomac folyó mentén vezetett, majd Georgetownnál átkelt a hídon. Leparkolt a háza előtt, a csomagját bevitte az előszobába. A három hét alatt, amióta Priya elment, még nem tudta megszokni a ház ürességét. Lámpát gyújtott, felment a hálószobába és átöltözött. Miután felvett

egy nadrágot és egy hosszú ujjú pólót, belenézett a tükörbe, és észrevette a szeme alatt sötétlő karikákat. Édesanyja most azt mondaná, hogy nem törődik magával. Igaza volna.

Szeme előtt összefolytak a fények, miközben a régi építésű Alexandria felé vezetett. Megállt a szülei felhajtóján a szerény, Tudorstílusú ház előtt, és egy ideig csak ült az autóban. Azután felsétált a bejárati lépcsőn, és megállt az ajtó előtt. Odabent karácsonyi zene szólt, éppen Gene Autry télapós száma ment. Egy másodpercig úgy érezte, mintha álmodna. Egy évvel korábban Priyával ugyanezen a verandán álltak kéz a kézben. A kapcsolatuk nem volt felhőtlen, de Priya várandós volt, készült az anyaságra, és Thomas is elégedetten gondolt az életére. A Wharton Coalt védte egy ügyben a Clayton/Swiftnél, és a karrierje felfelé ívelt. Jól álltak anyagilag. Hogy mehetett minden tönkre?

Kettőt kopogott az ajtón, mielőtt benyitott. Elena Clarke kijött a konyhából, kötényt viselt, arca kipirult a sütő melegétől. Összevonta a szemöldökét, amikor észrevette, hogy a fia egyedül érkezett. Egy ideig néma csendben álltak, egyikük sem akart megszólalni. Azután Thomas mégis legyűrte az idegességét. – Priya nem jön. Három héttel ezelőtt elment. – Hát itt volt, végre kimondta.

Édesanyja megdöbbsent, de sikerült gyorsan összednie magát. – Nem szóltál.

– Nem tudtam, mit mondjak.

– Hová ment?

Thomas felsóhajtott. – Haza.

Elena közelebb lépett, és átölelte a fiát. Thomas viszonzta az ölelést.

– Tudtuk, hogy nehéz lesz, de reméltük, hogy idáig nem fajulnak a dolgok. – Elengedte, és ismét a szemébe nézett. – Hogy viseled?

Thomas megvonta a vállát. – Voltam már jobban is.

Elena bólintott. – Apád a dolgozószobában van – mondta, és a szemét forgatta. – Éppen egy vaskos könyvet olvas a peloponnészosi háborúról.

Thomas elfojtott egy vigyort. – Van, ami nem változik.

Végigment a folyosón, ahol még az iskolás éveiből maradt fotók díszítették a falakat, és belépett apja szentélyébe. A szoba inkább könyvtárra, mintsem dolgozószobára hasonlított. A bíró egy bőrszékben üldögélt, ölében párnával, kezében töltőtollal. Előtte óriási, szótárméretű könyv hevert. Thomas végtelen hosszúságú firkálmányokat, jegyzeteket látott az oldalakon. A bíró mindent kiegészített, amit olvasott. Napközben mások sorsa fölött döntött. A láthatatlan írók könnyű áldozatnak számítottak.

Apja felnézett a könyvből. – Boldog karácsonyt, Thomas!

– Boldog karácsonyt, apa! – Bizonytalanul álldogált, nem találta a szavakat.

A bíró beszélt helyette. – Hallottam, mit mondtál anyádnak Priyáról. Mohini volt az ok, vagy a Wharton-ügy?

Thomas arca megrándult. Apja mindig kimondta, amit gondolt. – Azt hiszem, egy kicsit mindkettő – válaszolta. Nem említette a többi bonyodalmat a történetben, és hogy magukat éppen annyira okolhatták, mint a körülményeiket.

– Soha nem bírta azt az átkozott ügyet – folytatta az apja.

– Nehezen lehet elviselni egy olyan céget, amely egy iskolányi gyerek haláláért felelős.

A bíró bólintott, majd felállt. – Az ügyvédek átka – mondta, miközben elindult az étkező felé –, hogy nem választhatják meg az ügyfeleiket.

– Priya ezzel nem értett volna egyet.

– Igen – bólintott az apja. – Mindig is idealista volt. – Megfordult, kezét Thomas vállára tette. Nem messze az óra hetet ütött. – Sajnálom, fiam. Tényleg. Nehéz időszak volt számodra az elmúlt hat hónap.

– Kösz, apa – mondta meghatódva.

Elena már az étkezőben várta őket egy kosár frissen sült vajas tekerccsel. – Pulyka, krumplipüré, öntet, tőzegáfonya, brokkoli a menü – sorolta, hogy megpróbálja kissé oldani a hangulatot. – Ted és Amy tegnap megette az öntetet, de csináltam még egy adaggal.

Minden étel finoman illatozott, és Thomas elmosolyodott. Őcsce egy pénzügyi cégnél dolgozott New Yorkban, felesége, Amy pedig egy rakat divatmagazinnak modellkedett. Annak ellenére, hogy meglehetősen sikeresek voltak, nem szállt fejükbe a dicsőség.

– Biztos vagyok benne, hogy ez inkább Tednek köszönhető – gúnyolódott Thomas.

Apja kuncogott. – Az a lány alig eszik valamit.

– Nézzétek, nagyon sajnálom, hogy nem jöttem – vallotta be Thomas mosolyogva. Nem hitte volna, de tényleg komolyan gondolta.

– Minden megbocsátva – válaszolta az anyja. – Most pedig együnk!

Vacsora közben igyekeztek kellemes témákról csevegni. A főfogás végeztével azonban szóba kerültek a közelmúlt eseményei. Thomas anyukája megkérdezte, hallotta-e a híreket az indiai-óceáni szökőárról.

– Beszéltek róla a rádióban – válaszolta Thomas.

– Édesanyád egész délután a tévére tapadt – mondta a bíró.

– Felfoghatatlan – csóválta a fejét Elena. – Az a sok ember... – Hangja megremegett. – Hogy történhet ilyesmi?

– Nem tudom – felelte Thomas. Ma már másodszor szembesült ugyanazzal a kérdéssel. Eszébe jutott Abby anyukája, ahogyan a karjában sírt. Thomas az apjához fordult.

– Ha már nyomasztó dolgokról beszélgetünk, apa, szeretném hallani a véleményed egy esetről, amellyel hazafelé jövet találkoztam.

Beszámolt a gyerekrablásról és a beszélgetéséről Morgan nyomozóval. Nem ok nélkül mesélte el a történetet. Édesapja az ország legbefolyásosabb bírósági körzetének élén állt. Ha valakinek, hát neki volt beelátása az amerikai bűnözésbe.

Amikor Thomas a beszámoló végére ért, apja megdörzsölte az állát. – Hmm, a Bragg-erőd Fayetteville-ben van. – Szünetet tartott, majd folytatta: – Talán nem csupán hétköznapi emberrablásról lehet szó. Az elmúlt évben nagy fellendülést tapasztaltunk az üzérkedés terén.

Thomas összevonta a szemöldökét. – Mi köze ehhez az erődnek?

– Hiszen egyértelmű. Az erőd állandó klientúrát biztosít a kerítőknek.

Elena keresztet vetett, azután hirtelen felállt, és nekilátott leszedni az asztalt. Thomas sokatmondó pillantást váltott az apjával, majd ő is felállt, hogy segítsen az anyjának. Később átmentek a nappaliba. Thomas egy pohár tojáslikőrt szüröcsölt, mialatt apja felszította a tüzet a kandallóban.

Körülállták a karácsonyfát, és Elena felemelt a kisasztalról egy régi, bőrkötésű Bibliát. Lukács evangéliumánál nyitotta ki, mint ilyenkor mindig, de csupán némán bámult a lapokra, és végül becsukta.

– Azt hiszem, most nem tudnék belőle olvasni – mondta.

– Majd én felolvasom – ajánlotta fel a bíró, és átvette tőle a Bibliát.

Az adventi vershez lapozott, és felolvasta az ősi verseket. Thomas udvariasan hallgatta, mint minden évben, de a szavak már nem sokat jelentettek számára. Mindig is megrögzötten hitt az egyházban, mint minden katolikus fiú, de a katekizmus eszméi lekoptak róla a Yale-en töltött évek alatt. A való világban a kétség volt az egyetlen igazság.

Amikor a bíró befejezte az olvasást, Elena benyúlt a karácsonyfa alá, azután egy kis, aranszínű papírba csomagolt ajándékot nyújtott át Thomasnak. Úgy tűnt, a Szentírás szavai megnyugtatták. Thomasra mosolygott, majd a bíróra pillantott.

– Apád választotta neked – mondta.

Thomas lehámozta a papírt, és kinyitotta az ékszeres dobozát, amelyben egy pár ezüst mandzsettagomb rejtett. Belevésték a kezdobetűit: TRC. Az R a Randolphra utalt.

– Priya mindig gyözködött, hogy elegáns, francia kezelőjű ingeket viselj – nevetett az apja. – Gondoltam, ettől talán megjön a kedved.

– Mindig megpróbált valamire rávenni – mondta Thomas.

Elena felemelt egy másik csomagot. – Ezt pedig neki szántam – sóhajtott. – Egy antikváriumban találtam. Megtarthatnám, de szeretném, ha magaddal vinnéd.

Thomas megrázta a fejét. – Nem jön vissza, anya. Nem látom értelmét. – Nem akart goromba lenni, de hiú ábrándokat sem akart kelteni.

Elena mély levegőt vett. – Akkor is, vidd el! Kérlek.

Thomas vonakodva vette át az ajándékot. – Kibontsam?

Anyja bólintott.

A csomagolópapírban egy zsebkönyv lapult, Sarojini Naidu verseivel.

– Jó választás – dicsérte. – Imádta Naidut.

– Miért nem olvasol fel belőle?

Thomasnak nem sok kedve volt hozzá, de nem akart csalódást okozni. A *Mulandóság* című versnél nyitotta ki a könyvet, és hangosan felolvasta. A vers gyönyörű szavai üresen visszhangoztak a szívében.

*Ne sírj, új remények, álmok, arcok,
Jövendő évek titkos örömei
Lesznek szíved bújának árulói,
S letörlik hűtlen szemed könnyeit.*

Miután befejezte, csend ült a szobára. Senki sem tudta, mit mondjon. Az ingaóra hangja mentette meg a helyzetet; elütötte a nyolcat.

– Sajnálom, hogy csak így elviharok – mentegetőzött Thomas, és igyekezett leplezni a megkönnyebbülését –, de még át kell öltöznöm, mielőtt bemegyek a belvárosba.

– Persze – felelte Elena, bár a tekintete bánatot tükrözött.

Szülei kikísérték az ajtóhoz. A vacsora elején szándékolt jókedvükhöz képest most mindannyian komoran bámultak maguk elé.

– Hívj, ha bármire szükséged van! – mondta Elena. – Nappal vagy éjjel, mi itt vagyunk.

– Jól vagyok – nyugtatta meg Thomas, megpuszilta az anyukáját, apjával pedig kezét rázott. – Ne aggódjatok miattam!

Ám tudta jól, hogy úgyszem hisznek neki.

Visszament a városba, és hazaugrott, hogy átvegye a szmokingját. Nagyon kimerültnek érezte magát. Bolond volt, hogy egészen

Dél-Karolináig ment karácsonyozni. Az ünnepeknek megvolt a maguk szépsége, de még jó társaságban is megfájdult a feje a túlságosan sok embertől. Itatra volt szüksége. Ez volt az egyetlen előnye a Clayton karácsonyi partijának – pia minden mennyiségben.

Leintett egy taxit, és a Mayflower Hotelhez ment. A taxi kilenckor tette ki a bejáratnál. Tapasztalatból tudta, hogy a késést nem veszik észre. A Clayton bulijai egész éjjel tartottak.

A régi, neoklasszikus épület hatalmas előcsarnokába lépve már hallotta a parti zsviváját. A Clayton washingtoni irodája – csupán egy a húsz közül a világ különböző pontjain – kétszáz ügyvédet és kétszer annyi személyzetet foglalkoztatott. Amikor az egész társaság összegyűlt, és innivaló is bőven akadt, olyan hatalmas volt a hangzavar, hogy az ember csupán kiabálva tudott beszélni.

A bálterembe lépve odaköszönt a barátainak. Miután bevetett pár viccet és meghallgatta a legújabb irodai pletykákat, továbbment a bárhoz, és rendelt egy Manhattant. Figyelte, ahogyan a csapos öszszemixeli a whiskyt, vermutot és a gyomorkeserűt. Elvette az italt és belekortyolt, közben az arcok tengerét fürkészte. Mindenki kivörösödött az izgalomtól és az alkoholtól.

Mindig ideges volt ebben a társaságban. A Clayton volt az egyik legnívósabb cég a világon. Az elmúlt tíz évben főleg a fellendülő ingatlanpiacnak, a nemzetközi kapcsolatoknak és fúzióknak, valamint a globális energiaszektor terjedésének köszönhetően a cég részvényesei multimilliomosok lettek, a munkatársak pedig, így Thomas is, bizakodhattak a sikeres folytatásban.

Priya ennek ellenére utálta a céget. Erősen lobbizott a Clayton ellen, amikor Thomas elküldte az önéletrajzát. Úgy gondolta, hogy csak egy nonprofit cégnél végzett munka nyújthat teljes elégedettséget. Thomas meghallgatta az érveit. Mindig meghallgatta. De

nem értett egyet. Egy polgárjogi szervezetnél gürcölni fillérekért érzelmileg ugyan felemelő lehet, de karriernek választani zsákutca. Arra vágyott, ami az apjának is megadatott: egy helyre a szövetségi bíróság soraiban. Hogy ezt elérje, a nagyok között kellett maradnia.

– Helló, idegen!

A hang felriasztotta. Megfordult, és Tera Atwood kékeszöld szemébe nézett.

– Egész hétvégén próbáltalak elérni – panaszkolta Tera –, de nem vetted fel. – Közelebb lépett hozzá, és megérintette a karját. – Szórakozni voltál?

Tera a chicagói jogi karon végzett, és egy évvel Thomas után jött a céghez. Eszes volt, élénk és csinos. Ezüstfletteres ruhát viselt, amely inkább egy kabarészínházhoz illett volna, mintsem egy nagymenő ügyvédhez.

– Lementem a tengerhez pár barátommal – felelte Thomas, gyorsan körülnézve, hogy figyel-e őket valaki. – A BlackBerryt itt-hon hagytam.

Próbálta megőrizni a nyugalját, de képtelen volt összeszedni magát. Tera személyisége ellenállhatatlan hatást gyakorolt rá. A nő jelenlétét két szóban lehetett összefoglalni: vágy és büntudat.

Tera kacéran rámosolygott. – Meglógathatnánk innen egy csendesebb helyre.

Thomason úrrá lett a büntudat. – Nem hiszem, hogy ez jó ötlet lenne.

Tera zavarodottnak és megbántottnak tűnt. – Drága Thomas, elfelejtetted, hogy Priya már elhagyott. Miért kellene bujkálnod?

Thomas a tömeget vizslatta. – Ők nem tudják.

– Mégis meddig akarod titokban tartani?

– Nem tudom – válaszolta, és azt kívánta, bárcsak másról beszélgetnének.

– Szégyellsz engem, Thomas? – Tera hangja könnyed volt, de a kérdés mögött metsző él rejlett.

– Persze hogy nem – vágta rá Thomas gyorsan. Miért akarja kiengesztelni?

Tera ismét a karjára tette a kezét. – És holnap?

Thomas észrevette, hogy egyik kollégája őket figyeli, és elfordította a tekintetét. – A holnapi nap jó lesz – bólintott, azt remélve, hogy ezzel végre lezárhatja a beszélgetést.

– Alig várom – válaszolta Tera, majd továbbment, hogy üdvözölje az egyik ismerőst.

Thomas nézte, amint távolodik, és már csak arra vágyott, hogy eltűnhessen innen. Tera Thomas történetének egyik érthetetlen eleme volt. Mindig is elítélte a cég kicsapongásait – a sok intrikát és a szeretőket. Hűséges volt Priyához. Tera három évig dolgozott vele a Wharton-ügyön, de mindig csupán a barátjának tartotta, semmi többnek. Azután az élete fenekestül felfordult, és a szabályok hirtelen megváltoztak. Tera a legrosszabbkor környékezte meg – amikor Priya gyötrő, csendes bánata vad keserőségbe csapott át.

A viszony ártatlanul indult: egy kis nevetés, pár érintés. Ám a Wharton-tárgyalás előtti örületben és Priya mély depressziója közben a vonzódásból hirtelen szenvedély lett. Tovább maradt bent akkoriban az irodában, tartva felesége otthoni dührohamaiktól, amelyek egyre gyakrabban fordultak elő. Nem tudott Priyával Mohiniről beszélni. Az asszony még a kislány nevét sem ejtette ki. Thomas sebezhető lett, Tera pedig kéznél volt, és teljesen elbűvölte.

Mindaddig ellenállt fizikai csáberejének, amíg Priya el nem ment, de az elmúlt három hétben kétszer volt a nő Capitol Hill-i lakásán.

Soha nem maradt ott éjszakára. Büntudata nem hagyta. Engedett azonban a csábításnak, és lefeküdt vele, mert Tera kedves volt és gyönyörű, és mert a felesége elhagyta.

Ránézett az órájára, már tíz óra volt. Összeszedte magát, és tett még egy kört a teremben, váltott pár szót a feletteseivel, azután hazaindult. Gyalog tette meg az utat a Mayflowertől, végig a 18. utcán egészen a K Streetig. Az éjszaka hideg volt és tiszta. A fényesebb csillagok még a szmogfüggönyön is átragyogtak. Thomas összehúzta magán a felöltőjét. Eszébe jutott, hogy hívhatna egy taxit, de meg gondolta magát. Inkább sétált.

Huszonöt perc múlva ért haza a sétától felfrissülve. Egyenesen a konyhába ment, és öntött magának egy pohár whiskyt. Az üveggel a nappaliba sétált, leült a kanapéra, és megpróbálta lecsendesíteni az elméjét. A Terával való találkozás felizzította kínzó büntudatát.

Akkor ismét a fayetteville-i gyermekrablás jutott az eszébe. Vajon az apjának igaza volt az erőddel kapcsolatban? Abby Davis tényleg kerítők kezébe került? Elképzelte, hogy nézne ki Mohini tizenegy évesen, és beleborzongott a gondolatba. Mit tett volna, ha ez az ő lányával történik meg?

Szemével az anyjától kapott verseskötetet kereste, amelyet végül a telefon mellett talált meg az asztalon. Felvette, majd visszaült a kanapéra. Nem tudta pontosan, hogy miért, de újra elolvasta a *Mulandóság* című verset. Ezúttal egy másik versszak ragadta meg a figyelmét:

*Ne sóvárogj, az idő körbejár,
S életed bár gondoktól terhes,
Ami ma oly sok, idegen és keserű,
Hamar elfeledett holnappá lesz.*

Hátradőlt és behunyta a szemét. Hirtelen ráébredt, miféle sötét verembe kecmergett bánatában. S ugyanolyan tisztán érezte, hogy csakis egy út vezet vissza a fény felé. Változásra volt szüksége. Egy új horizontra. Nem tudta pontosan, milyenre, de a jelenlegi helyzete immár tarthatatlannak bizonyult.

A tétlenség a lassú halállal lenne egyenlő.